

Jorftyrrelse for selve Driften. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at, naar man ikke vil gaa Ofen for Tidsfø, vil det være bedst, at man forsøger at løse det andet Spørgsmaal, og samtidig tager den private Bane, eller som jeg vil hellere have, en Statsbane, maatte med et større Tilskud i dette Tilfælde, fra Høng til Tølløse, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal nu. Der er endelig en tredje Linie foruden de to, som jeg her har tilladt mig at omtale, nemlig den, der gaar direkte til Kallundborg. Dersom man vil lægge særlig Vægt paa den gennemgaaende Trafik, og det bør der vel dog gøres, saa vil den maatte være at foretrække. Den bliver $\frac{1}{4}$ Mil kortere, og det har dog noget at bethyde i den daglige Drift. Jeg ser nok, at Anlægsomkostningerne blive noget større, idet der bliver en $\frac{3}{4}$ Mil længere Bane at lægge, men det maa man dog hellere gøre, thi saa knapt have vi det jo dog ikke med Penge, at vi ikke kunne bygge den $\frac{3}{4}$ Mil lange Bane med. Dersom der ikke var andre Motiver derimod end de $\frac{3}{4}$ Mil, vilde jeg foretrække, at man vedtog at lægge de $\frac{3}{4}$ Mil straks og derved fik en kvart Mil kortere i den daglige Drift. Jeg er ikke i den Grad lokaliseret, at jeg tør udtale mig bestemt, men tale ikke andre Grunde derimod, forekommer det mig, at Hensynet til Kallundborg — hvorfor ikke tage dette Hensyn med? — ogsaa talte for, at det var bedre, at man gik direkte til Kallundborg. — Jeg ser, at man har bibeholdt den gamle Overslagssum til Anlægget som i Forslaget i 1888. Jeg er dog noget i Tvivl, om den vil holde Stik, om ikke Anlægsomkostningerne ville blive noget større. Priiserne paa Arbejdskraft, Materiale, og hvad der skal bruges til Banen, ere vist stegne noget siden 1888, og jeg tvivler derfor noget om, at Summen i Virkeligheden vil holde Stik. — Følge § 3 skal der her taksæres efter Lov af 5te Marts 1845. Jeg veed meget vel, at vi i de sidste Jærnbanelove have vedtaget den samme Bestemmelse, men jeg vilde dog foretrække, at vi vendte tilbage til Loven af 1861, ifølge hvilken de paagældende Lodsejere have nogen Indflydelse — men ogsaa kun nogen Indflydelse, og de bør jo heller ikke have mere — paa selve Taksationen, idet Lodsejerne, naar der er 5 tilstede, der deltage i Valget af Taksationskommissionen, kunne faa et Par Mænd indfatte. Jeg vilde foretrække, at man vendte tilbage til dette, som man har haft i de andre Jærnbanelove, stönt jeg ikke er blind for, at det, at man er vendt tilbage til Loven af 1845, maatte noget er foranlediget ved, at Staten maa udrede hele Ekspropriationen.

Jeg har egentlig ikke nogen Indbending mod selve Baneanlægget, og dette Ting har jo ogsaa været enigt om, at det var noget, der maatte komme, men jeg mener kun, at skulle vi have den vestlige Linie, var det vistnok bedst, at man samtidig løste Spørgsmaalet Høng—Tølløse, og jeg henstiller, om det ikke var bedre at gaa lige ind til Kallundborg, baade af Hensyn til Kallundborg By og af Hensyn til, at det for Banens Drift bliver en kvart Mil kortere, selv om Anlægsomkostningerne derved noget forhøjes.

Jeg skal endnu kun omtale den saakaldte Laaneparagraf, nemlig § 7. Jeg finder, det er noget mærkeligt, at man med en saadan Stump Bane mener, at vi skulle være komne saa vidt, at man er nødt til at optage et Statslaan, at man i finansiel Henseende er gaaet saaledes tilbage, at vi midt i de store Jærnbaneplaner, vi have, maa føje en Laaneparagraf til et saa ubethydeligt Stykke Bane. Jeg kan med den bedste Vilje ikke se, at der finansielt er den mindste Grund dertil. Ganste vist ser jeg, at Kassebeholdningen er rask nedadgaaende, idet den i Fjor var 30 Millioner, men efter Finansministerens sidste Opgivelse kun er 22 Millioner. Denne raste Nedgang er jo desværre alene en Følge af, at der udgives Penge, som ikke ere bevilgede af Rigsdagen. Dersom man ogsaa i Henseende til Forsvarsvæsenet holdt sig til de bestaaende Love, kun brugte de Penge, som de bestaaende Love kræve, og af alt, hvad der var forlangt udenfor dem, kun anvendte, hvad der var bevilget af Rigsdagen, da vilde den finansielle Stilling visst være en anden. Det forekommer mig, at man ikke kan forlange, at vi fra vort Standpunkt — jeg sigter nærmest til Benstre, men jeg kan lige saa godt sige fra et rent Landstings- eller Rigsdagsstandpunkt — skulle tage Hensyn til, at Ministeriet bruger en Mængde Penge, som ikke ere hjemlede i de bestaaende Love og ikke ere vedtagne efter en fri Overenskomst mellem alle de berettigede Faktorer. Saa snart man vender tilbage til denne gode, gamle Regel, vil der sikkert være Penge nok, ogsaa de 3—4 Millioner aarlig, der skulle anvendes til Jærnbaneanlæg. Nu veed jeg meget vel, at man vil anføre, at der er bygget saa overordenlig meget og anvendt saa overordenlig store Summer til Jærnbaneanlæg i de senere Aar, men efter min Mening, og efter det finansielle Resultat, som jeg er kommen til, er det ikke Tilfældet, i ethvert Fald ikke, naar Købet af de sjællandske Baner, som jo er et ekstraordinært Foretagende og noget, som ikke gentager sig, holdes udenfor. Naar de 51 Mill., som er medgaaede dertil, holdes udenfor, er det sikkert nok, at vi ikke